

Sygn. akt IV KO 70/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **J. S. , L. P. i W. M.** oskarżonych z art. 300 § 1 k.k. , po rozpoznaniu w Izbie Karnej , na posiedzeniu w dniu 1 lipca 2020 r. wniosku Sądu Rejonowego w K. , zawartego w postanowieniu z dnia 1 czerwca 2020 r., o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2020 r., sygn. II K (...), Sąd Rejonowy w K. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie powyżej opisanej sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi – w trybie art. 37 k.p.k. – gdyż wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Sąd podniósł , że jednym z oskarżonych w niniejszej sprawie jest W. M. – adwokat , który ma siedzibę swojej Kancelarii w K. i występuje przed (...) sądami i przez to jest znany większości sędziom orzekającym w tych sądach. Jeden z tych sędziów z tego też względu złożył wniosek o wyłączenie go od orzekania w tej sprawie , który to wniosek wprawdzie nie został uwzględniony, ale potwierdza zasadność wcześniejszych stwierdzeń. Niezależnie od tego sama oskarżycielka subsydiarna wnioskowała o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Okręgowego w K. .powołując się właśnie na fakt wykonywania zawodu adwokata przez oskarżonego W. M. głównie przed sądami Apelacji (...). Nadto wskazała , że oskarżony ten „w przeszłości bronił sędziów orzekających w [...] sądach , co może uzasadniać przypuszczenie , że aktualnie na zasadzie wzajemności wymiar sprawiedliwości będzie przychylnym okiem spoglądał na osobę tego oskarżonego”(k.67).

Opisana sytuacja – zdaniem wnioskującego Sądu - przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w K. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu Najwyższego rozpoznanie niniejszej sprawy w Sądzie Rejonowym – właściwym z mocy ustawy do jej rozpoznania - mogłoby, z racji przywołanych na wstępie zaszłości związanych z wykonywaną przez jednego z oskarżonych pracą adwokata, kreować subiektywne przekonanie – zarówno u samej oskarżycielki subsydiarnej, jak i w odbiorze społecznym - o braku warunków do bezstronnego rozpoznania w tym sądzie przedmiotowego, wniesionego przez tą oskarżycielkę subsydiarnego aktu oskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNwSK 2008, poz. 2077). Nadto trudno bezspornie przyjąć, że owe - nawet wyłącznie zawodowe- powiązania sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym z oskarżonym, nie mogą mieć żadnego wpływu na swobodę orzekania tych sędziów w niniejszej sprawie. O słuszności tego przekonania świadczy wprost tak to, że oskarżycielka subsydiarna podjęła działania mające na celu wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Okręgowego w K. od rozpoznania tej sprawy, jak i to, że sędzia, któremu przydzielono niniejszą sprawę do rozpoznania, złożył wniosek o jego wyłączenie, i to z takich samych powodów. Okoliczności te, nawet w sytuacji, gdy obiektywnie oceniając, brak jest rzeczywistych powodów do powątpiewania w bezstronność sędziów Sądu Rejonowego w K., prowadzą jednak do uznania, że w interesie wymiaru sprawiedliwości leży rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez sąd inny niż właściwy, i to usytuowany poza terenem właściwości Sąd Okręgowy w K.

Takim sądem jest z pewnością Sąd Rejonowy w T..
Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.